

Ἵς τῇ γῆς μὴ τὴν ἠθώσεται χῶμα νὰ τήνε φάη
(μοιρολ.) Ἰθάκ. — Ποιήμ.

Τὴν ἀπθώσω με χαρὰ κ' ἦτανε πεθαμένη
ΔΣολωμ. 153

Ἀγωνιστήσαν τρεῖς φορές τὴν Ὅσσα νὰ ἠθώσουν
ἄνουν ἔς τὸ Πήλιο . . .

Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. β) Βάλλω, ἐγκαθιστῶ τινὰ που Λευκ.:
Ἄσμ.

Νὰ φκιάκω γυάλινο κλουβὶ νὰ σ' ἀπθώσω μέσα.

2) Τακτοποιῶ, διευθετῶ Θεσσ. (Ζαγορ.): Κόπ'κα οὔσου
π' νὰ τ' ἀπ'θώσου λιγάκ' τοῦ σπίτ'. 3) Ἀποθέτω τι οὐχὶ
μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἀμελῶς πως Παξ. 4) Ἀποθέτω τὸ
φορτίον, τὸ βάρος, ἀπαλλάσσομαι τοῦ βάρους Σκῦρ.:
Ἀπόθωσα νὰ ξεκουραστῶ. 5) Ἐνεργ. καὶ μέσ. κάθημαι,
οἶονε ἀποθέτω ἑμαυτὸν Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.):
Ἀπόστασα ἔς τ'ν ἱκκλησιὰ καὶ ἀπ'θώθ'κα ἄνουν σὲ νὰ καρέκλα
Αἰτωλ. Καθὼς εἶμ' ἀπ'θουμένους δὲ σ'κῶνονμι αὐτόθ'. Ἡρθι,
ἀπ'θώθ'κι κ' ἱκάτοι Κλών. || Φρ. Σήκω ἀπ'θώ α) Ἐπὶ
ἀνθρώπου μὴ δυναμένου νὰ ἔχη μόνιμον κατοικίαν ΚΧα-
τζόπ. ἔνθ' ἄν.: Θ' ἄλλαξε ἡ κυβέστησι καὶ θὰ τὸν ξανάριχνε
ἔς τὸ σήκω ἀπ'θώ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ πράγματος τὸ
ὁποῖον μεταχειρίζεται τις κατὰ τὸ δοκοῦν Ἡπ.: Τό 'χ'
σήκ' ἀπ'θώ. γ) Μεταφ. ἐπὶ τοῦ μεταβάλλοντος κατὰ
τὸ δοκοῦν τοὺς λόγους ἄλλου Ἡπ.: Τὰ ἔχ' σήκ' ἀπ'θώ.

6) Μεταφ. στηρίζω, ἐξαρτῶ, ἐμπιστεύομαι ΔΣολωμ. 274:

Ψαῖς μακρὰ π' ἀπ'θώσε ἔς τ' ἀγκίστρι τὴ ζωὴ του,
τ' ἀστόχησε τρισεύγενα κ' ἐφώναξε σ'κωμένος.

Πβ. ἀποθέτω.

ἀποθωρῶ Κρήτ. ἠθωρῶ Κάσ. Ρόδ. Ἀόρ. ἀπόειδα
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θωρῶ.

1) Βλέπω καλῶς, παρατηρῶ, σκέπτομαι, ἐννοῶ Κρήτ.
Ρόδ.: Θωρῶ καὶ ἠθωρῶ, κολάει δὲν ἔχει Ρόδ. || Ἄσμ.

Μὰ δὰ θωρῶ καὶ ἀποθωρῶ, δὲν ἔχω εἶδα νὰ κάμω,
γιατ' ἦσεν τὸ ταχικόν, τὰ βούγια τοῦ Σουλτάνο

Κρήτ. 2) Προσβλέπω τινὰ σκαιῶς, ἀπειλητικῶς Κάσ.:
Γιατί με ἀποθωρεῖς εἶσι ἄ; τίαν σοῦ ἔκαμα.

ἀποθωρηκῶν ἄμαρτ. ἠθωρηκῶν Πελοπ.
(Βούρβουρ.) ἠεθωρηκῶν Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀποθῶνω καὶ σθῶνω κατὰ σύμφυρ.
Ἀποθέτω καὶ σθῶνω: ἠεθωρήκω ἠεθωρήκω βαίλδισα.

***ἀποθωτάρης** ἐπίθ. Οὐδ. ἀποθωτάρ'κο Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποθωτὸς < ἀποθῶνω καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ἐπὶ ἀγγείου, τὸ μὴ μετακινούμενον εὐκόλως, τὸ ἐν τινὶ
τόπῳ σταθερῶς ἀποκείμενον: Τοῦτο τὸ π'θάρ' δὲ γάνει νὰ
σαλεύεται ἀπὸ τὸ τόπο του, εἶναι ἀποθωτάρ'κο.

ἀποθώτρα ἢ, ἄμαρτ. ἀπθώτρα Ἡπ. ἀπ'θώστρα
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) ἀποθώχτρια Κάρπ. ἀπου-
θώστρα Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τρα.

Τόπος κατάλληλος, οἷον λίθος ἢ ὕψωμα γῆς, πρὸς
ἀπόθεσιν τοῦ φορτίου ἢ οἷον κάθισμα πρὸς ἀνάπαυσιν
τοῦ ὁδοιπόρου ἔνθ' ἄν.: Δὲν εἶναι κἄνι ἀπ'θώστρα ἔς τ'ν αὐλή
ν' ἀκκ'μπήσου τὰ ροῦχα Αἰτωλ. Ἀκκούμπ'σα ἔς τ'ν ἀπ'θώ-
στρα νὰ ξαπουστάσου αὐτόθ'. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ. Στερελλ. (Ναύπακτ.)

ἀποῖδρῶν ἄμαρτ. ἀποδρῶν Κάρπ. Κύπρ. Ρόδ.
Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἰδρῶνω.

Παύω νὰ εἶμαι ἰδρωμένος ἔνθ' ἄν.: Σῦρε το τ' ἀπ-πάριν
ν' ἀποδρῶν Κύπρ. || Φρ. Ἀδρῶνω καὶ ἀποδρῶνω (ἰδρῶνω πολὺ,
ταλαιπωροῦμαι) Κάρπ. Σύμ. || Παροιμ. Ἄλλος δρῶναι καὶ ἀπο-
δρῶναι καὶ ἄλλος χαροκοποτρῶγει Κάρπ.

Ἐκονά τον κ' ἔδρωνα, | εἶδα τον κ' ἐπόδρωνα

Ρόδ. Συνών. ξεῖδρῶνω.

ἀποκαβάλλα ἢ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ καβάλλα.

Παιδιὰ καθ' ἣν οἱ παίζοντες ρίπτουν εἰς ἀλλήλους
σφαῖραν ἀπὸ καβάλλα, ἦτοι ἐπιβαίνοντες ἐπὶ τῶν ὤμων
τῶν παικτῶν τῆς ἐτέρας ὁμάδος.

ἀποκαβαλλίκεμα τό, ἄμαρτ. ἀποκαβάλλ'κεμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαβαλλικεύω.

Ἡ ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου κατάβασις, ἀφίππευσις. Συνών
ξεκαβαλλίκεμα, ξεπέζεμα.

ἀποκαβαλλικεύω ἄμαρτ. ἀποκαβάλλ'κεύω Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀποκαβαλλικεύω.

Καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου, ἀφιππεύω ἔνθ' ἄν.:
Παροιμ. Ὅποιος καβαλλ'κεύει ξένον ἄλεγον δλήγορα ἀπο-
καβαλλ'κεύει Κερασ. Συνών. ξεκαβαλλικεύω, ξεπεζεύω.

ἀποκάβγω Κάρπ. πογάβγω Ἀστυπ. Κάρπ. ἀπο-
γάβγω Κρήτ. πεκάβγω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκάμπω. Οἱ τύπ. ποκάβγω καὶ
ἀπογάβγω κατὰ μετάθεσιν τοῦ ἐρρίνου.

1) Ἀπομακρυνόμενος ἐξαφανίζομαι ὀπισθεν ὑψώματος,
οἷον λόφου ἔνθ' ἄν.: Ἐποκάβωσιν τὰ ὄζα ἐκείθ'θεν τ' ἀκρίου
Κάρπ. Ἐπόκαψε καὶ ἔφαινε αὐτόθ'. || Παροιμ.

Κάμε τοῦ λαγοῦ καλὸ | νὰ πογάβωσιν τὸ βουνὸ
(ἐπὶ ἀχαρίστου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,77) Ἀστυπ. Συνών.
σκαπετῶ. β) Καθόλου, ἀπομακρύνομαι Ἀστυπ. Ρόδ.
Ἀπόκαψε ὁ δεῖνα Ἀστυπ. 2) Μεταφ. ἀποθνήσκω Κρήτ.
Συνών. πεθαίνω.

ἀποκαῆ ἢ, Πελοπ. (Γορτυν. Λακων. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίομαι.

Στενοχωρία, δυσανασχέτησις, μετάνοια: Παροιμ. φρ.
Ἡ ἀποκοπὴ εἶν' ἀποκαῆ (ὅτι ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἐκτέλεσις
ἔργου εἶναι ἀτελής καὶ κακὴ, ὅθεν ὁ εἰς ὃν ἀνήκει τὸ ἔργον
δυσανασχετεῖ).

ἀποκαηματίζω Κρήτ. (Λατοῖδ. Σέλιν. Σητ. κ.ά.)
ἀποκαματίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κάημα.

1) Παίρν'ω τὸν καημό, στενοχωροῦμαι διὰ κάτι, τὸ
ὁποῖον δὲν ἀπέλαυσα (ἐνταῦθα ἢ ἀπὸ μετὰ ἐπιτατικῆς
σημασίας) Κρήτ. (Λατοῖδ. κ.ά.): Ἐφάγανε ὅλο τὸ φαεῖ κ' ἐγὼ
δὲν ἦδρα νὰ φάω καὶ ἀποκαηματίσω Λατοῖδ. Ἐπ'ἡγα νὰ δῶ τὴν
ἀγαπητικεῖά μου, δὲ δὴν ἦδρα καὶ ἀποκαηματίσω αὐτόθ'. Ἀπὸ
κεινὰ τὴ γωπελλὰ διάφορο δὲν ἔχεις, μόνο μὴ τζῆ σιμώνης
ν' ἀποκαηματίσης μόνο Κρήτ. 2) Ἐκπληρῶ τὸν πόθον
μου, λαμβάνω τι ἐπιθυμητόν, ὅπωςδῆποτε ἐπιτυχῶν
τοῦ ποθουμένου καὶ οὕτω εὐχαριστοῦμαι, ἱκανοποιοῦμαι
(ἐνταῦθα ἢ ἀπὸ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀποβολῆς) Κρήτ.
(Σητ.): Ἀσ' τονε ν' ἀποκαηματίση καὶ ἀπόκειαι θά'ρθη. Ἐπ'ἡ-
γενε ἔς τῆς ἀρραβωνιαστικείας του ν' ἀποκαηματίση. β) Περνῶ
τὴν ὥρα μου εὐαρέστως Κρήτ. (Σέλιν.): Ἀδεστε νὰ ροζο-
νάρωμε ν' ἀποκαηματίσωμε.

ἀποκαῆς ἐπίρρ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Μάν. κ.ά.) — ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 117 ἀπουκαῆς

